

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Vodovody a kanalizace Pardubice, a.s.**, se sídlem Teplého 2014, Pardubice, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 7. 2012, čj. ÚOHS-R11/2012/VZ-13883/2012/310/Pse, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, čj. 31 Af 131/2012-309,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 4 114 Kč **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Dejla, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 17. 2. 2011 uveřejnila žalobkyně jako zadavatelka v Úředním věstníku Evropské unie pod ev. číslem 2011/S35-057423 oznámení o zahájení otevřeného zadávacího řízení na veřejnou zakázku „*Zhotovení stavebního díla „Modernizace BČOV Pardubice“*“. Dne 12. 5. 2011 žalobkyně rozhodla o výběru nejvhodnější nabídky uchazeče, a to Sdružení „BČOV Pardubice“, které se skládá ze společnosti Skanska a. s. a Metrostav a. s. (dále jen „vybraný uchazeč“).

[2] Následně podal jeden z uchazečů o veřejnou zakázku - Sdružení „SYNER – HST BČOV Pardubice“ (společnost Syner, s. r. o., a HST Hydrosystémy s. r. o.; dále jen „neúspěšný uchazeč“) námitky proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, kterým žalobkyně nevyhověla a rozhodla o jejich zamítnutí. Neúspěšný uchazeč s tímto rozhodnutím nesouhlasil a inicioval řízení o přezkoumání úkonů žalobkyně. Dne 15. 6. 2011 oznámil žalovaný žalobkyni, vybranému uchazeči a neúspěšnému uchazeči zahájení správního řízení podle § 114 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“).

[3] Dne 28. 12. 2011 vydal žalovaný rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), jehož výrokem I zastavil správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Ve výroku II rozhodl o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že nedodržela postup stanovený v § 6 v návaznosti na § 80 odst. 1 ZVZ, *„když ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 12. 5. 2011 neuvedla, jakým způsobem dospěla k výsledkům posouzení zdůvodnění mimořádně nízkých nabídkových cen uchazečů a vysvětlení nabídek uchazečů, čímž se její postup stal nepřezkoumatelným a netransparentním“*. Tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, přičemž zadavatelka uzavřela smlouvu na veřejnou zakázku s vybraným uchazečem. Ve výroku III žalovaný uložil žalobkyni za spáchání správního deliktu podle výroku II pokutu ve výši 9 000 000 Kč.

[4] Proti výroku II a III rozhodnutí I. stupně podala žalobkyně rozklad, ve kterém navrhla zrušení uvedených výroků pro jejich nezákonnost. Žalobkyně uvedla, že souhlasí se žalovaným, že správní řízení mělo být zastaveno; nenapadá tedy výrok I rozhodnutí I. stupně. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 25. 7. 2012 podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu rozhodnutí I. stupně ve všech výrocích potvrdil a podaný rozklad žalobkyně zamítl.

[5] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u krajského soudu, který poté, co jeho dřívější rozsudky v této věci zrušil NSS, v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud dovodil, že rozhodnutí předsedy žalovaného je v části týkající se uložené pokuty nepřezkoumatelné.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu ze dne 28. 2. 2018 kasační stížností.

[7] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že odůvodnění výše uložené pokuty v rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí předsedy stěžovatele je nepřezkoumatelné. Krajský soud přistoupil zjednodušeně k posouzení otázky, zda a jakým způsobem stěžovatel zohlednil zákonná hlediska při stanovení výše pokuty, a dále nesprávně posoudil skutečný obsah rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí předsedy stěžovatele.

pokračování

[8] Stěžovatel je přesvědčen, že dostatečně přihlédl ke všem hlediskům vyjmenovaným v § 121 odst. 2 ZVZ, jakož i k hlediskům konkretizovaným judikaturou; srozumitelně zdůvodnil, proč přistoupil k uložení pokuty právě ve výši 9 000 000 Kč.

[9] Stěžovatel poukázal na znění § 121 odst. 2 ZVZ, který podle jeho názoru od sebe výslovně neodděluje všechna kritéria, protože uvádí, že stěžovatel má přihlédnout k závažnosti správního deliktu, a následně demonstrativním výčtem dále konkretizuje kritéria závažnosti správního deliktu. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2009, čj. 6 As 34/2008-54, a ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 106/2012-45, stěžovatel zdůraznil, že rozhodnými kritérii pro určení závažnosti správního deliktu, kterými se správní orgán musí v každém případě zabývat, jsou hlediska stanovená zákonem. Správní orgán je povinen přihlédnout i k jiným okolnostem, které v průběhu správního řízení vyjdou najevo, pokud jsou svojí povahou podstatné pro posouzení závažnosti správního deliktu. Určení konkrétní výše pokuty je však věcí správního uvážení.

[10] Stěžovatel namítl, že zjištěný skutkový stav byl z větší části popsán již v odůvodnění výroku o vině, který krajský soud nezpochybnil. Krajský soud však při posouzení individuálnosti úvah stěžovatele o výši pokuty ignoroval vše, co bylo uvedeno v rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí předsedy stěžovatele. Podle názoru stěžovatele není důvod k domněnce, že všechny rozhodné okolnosti, které byly popsány v odůvodnění výroku o vině, nebyly brány v potaz při závěrech o závažnosti správního deliktu dle dílčích kritérií, pouze proto, že nebyly opětovně opsány i v části odůvodnění výroku o trestu.

[11] Stěžovatel je přesvědčen, že přihlédl ke všemu, k čemu při ukládání pokuty byl povinen přihlédnout, a posoudil všechna hlediska, která měla vliv na výši ukládané pokuty. V odůvodnění rozhodnutí I. stupně se stěžovatel vyjádřil k závažnosti správního deliktu v bodu 124 (předseda stěžovatele se k této otázce údajně vyjádřil v bodu 64 odůvodnění svého rozhodnutí), ke způsobu spáchání správního deliktu v bodu 115, k funkci pokuty v bodu 148 (závěry jsou potvrzeny v bodu 25 odůvodnění rozhodnutí předsedy stěžovatele), k ekonomické situaci žalobkyně v bodu 147, k horní hranici pokuty v bodu v bodu 144 (bod 25 odůvodnění rozhodnutí předsedy stěžovatele); příslušné texty stěžovatel citoval.

[12] K okolnostem spáchání správního deliktu stěžovatel také namítl, že přestože v odůvodnění rozhodnutí I. stupně, stejně jako v rozhodnutí předsedy stěžovatele, nejsou konkrétně uvedeny přitěžující a polehčující okolnosti (stěžovatel ani jeho předseda žádné neshledali), nezakládá tato skutečnost nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 3 As 35/2016-41). V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozpornost rozsudku krajského soudu, který v bodu 101 svého odůvodnění dovedl, že z rozhodnutí stěžovatele nevyplývá, jaké skutečnosti zvolil jako polehčující a přitěžující okolnosti, ale následně v bodu 102 uvedl, že v napadeném rozhodnutí předseda stěžovatele konstatoval, že v případě stanovení výše pokuty bylo za přitěžující zohledněno to, že žalobkyně neinformovala stěžovatele o uzavření smlouvy s vybraným uchazečem ve lhůtě, která jí byla stanovena. V kontextu uvedeného poukázal stěžovatel na bod 146 odůvodnění rozhodnutí I. stupně, podle kterého k transparentnosti postupu žalobkyně (zadavatelky)

nepřispěl ani fakt, že o uzavření smlouvy s vybraným uchazečem neinformovala stěžovatele ve stanovené lhůtě. Stěžovatel však v odůvodnění rozhodnutí I. stupně nikde neuvedl, že za přítěžující okolnost považuje, že nebyl informován ve stanovené lhůtě. Pouze konstatoval, že takové jednání považuje za netransparentní.

[13] Podle názoru stěžovatele tedy při ukládání pokuty postupoval v mezích správního uvážení ve smyslu rozsudku NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72. Dále stěžovatel odkázal též na rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2013, čj. 7 As 15/2013-56, který deklaroval, že výše pokuty je do značné míry věcí správního uvážení.

[14] Stěžovatel zdůraznil, že při určení výše pokuty přihlédl ke všem hlediskům a okolnostem spáchání správního deliktu, k nimž byl povinen přihlédnout. Rozhodnutí rovněž ve vztahu k uložené pokutě zdůvodnil dostatečně logicky a přesvědčivě, protože své správní uvážení založil na posouzení skutečnosti, že odpovědnost žalobkyně (zadavatelky) za správní delikt nezanikla. Stěžovatel tak dostal všem povinností, které jsou na něj z hlediska zásady zákonnosti a individualizace trestu kladeny.

[15] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti a se závěry krajského soudu, který přisvědčil jejím žalobním námitkám, se ztotožnila, což podrobně rozvedla.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] NSS nejprve zvážil přípustnost opakované kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. Jak však již NSS opakovaně vysvětlil (např. rozsudek ze dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008-119), citovaná norma zajišťuje, aby se NSS nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát právní názor závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. O tento případ se v projednávané věci nejedná, k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí I. stupně a předsedy stěžovatele ve vztahu k uložené pokutě se dosud NSS nevyjádřil. Kasační stížnost je proto přípustná.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Po zhodnocení argumentace stěžovatele NSS konstatuje, že závěry krajského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti závěrů rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí předsedy stěžovatele ve vztahu k výroku o uložení pokuty ve výši 9 000 000 Kč žalobkyni jsou správné. NSS se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[20] Podle § 121 odst. 2 ZVZ *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Byl-li uložen zákaz plnění smlouvy podle § 118 odst. 2, přihlédne se rovněž k tomu, v jakém rozsahu bylo již ze smlouvy plněno.*

pokračování

[21] K výkladu citovaného ustanovení krajský soud příléhavě vycházel z rozsudku NSS ze dne 28. 12. 2016, čj. 3 As 50/2016-35, který dovedl: „*Kritérii demonstrativně vypočtenými ve zmíněném ustanovení se správní orgán musí skutečně zaobírat vždy, přičemž přihlédnutí k dalším kritériím spadá do rámce jeho správního uvážení.*“

[22] Úvodem je nutné uvést, že nelze bez dalšího souhlasit s názorem stěžovatele, že byl zjištěný skutkový stav z větší části popsán již v odůvodnění výroku o vině a „*není důvod k domněnce, že všechny takové okolnosti, které byly popsány v odůvodnění výroku o vině, nebyly brány v potaz při závěrech o závažnosti správního deliktu dle důležitých kritérií, pouze proto, že nebyly opětovně opsaný i v části odůvodnění výroku o trestu.*“

[23] NSS si je vědom toho, že některé skutečnosti, které se týkají výroku o vině, mohou být významné též pro rozhodnutí o ukládání sankci (pokutě). Na straně druhé je však nezbytné zdůraznit, že z požadavku na přezkoumatelnost (nejen) správního rozhodnutí již z podstaty věci plyne, že musí být zjevné, jaké skutkové okolnosti jsou významné pro rozhodnutí o vině a jaké pro rozhodnutí o sankci. Není úkolem účastníka řízení, resp. soudu v případně navazujícím soudním řízení, v odůvodnění správních rozhodnutí pátrat po tom, které skutkové (či jiné) okolnosti významné z hlediska pro rozhodnutí o vině mohl snad správní orgán zohlednit také při rozhodnutí o sankci, resp. její výši. Rozhodné skutkové okolnosti jistě nemusí být odůvodňování sankce opětovně opisovány, ale musí být zřejmé, že také z nich správní orgán při rozhodování o sankci vycházel (např. na ně lze odkázat apod.).

[24] Nelze ostatně ani souhlasit s tvrzením stěžovatele, že v odůvodnění rozhodnutí I. stupně se stěžovatel vyjádřil k závažnosti správního deliktu v bodu 124 (bod 64 odůvodnění rozhodnutí předsedy stěžovatele), ke způsobu spáchání správního deliktu v bodu 115, k funkci pokuty v bodu 148 (závěry jsou údajně potvrzeny v bodu 25 odůvodnění rozhodnutí předsedy stěžovatele), k ekonomické situaci žalobkyně v bodu 147, k horní hranici pokuty v bodu 144 (bod 25 odůvodnění rozhodnutí předsedy stěžovatele).

[25] V bodu 124 odůvodnění rozhodnutí I. stupně stěžovatel uvedl: „*S ohledem na shora uvedené skutečnosti Úřad konstatuje, že zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 12. 5. 2011 ani v jiném dokumentu v rámci předmětného zadávacího řízení neodůvodnil postup, jakým dospěl k výsledkům posouzení nabídek výše uvedených uchazečů, čímž se proces posouzení nabídek zadavatelem stal nepřezkoumatelným, tedy netransparentním, přičemž postup zadavatele mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel dne 9. 9. 2011 uzavřel smlouvu o dílo s vybraným uchazečem.*“ NSS konstatuje, že tím stěžovatel rozhodně nijak nehodnotil závažnost správního deliktu, pouze konstatoval, že žalobkyně naplnila jeho skutkovou podstatu. To je zjevné již na základě srovnání se zněním § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ podle kterého se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Nelze ani přehlédnout, že bod 124 odůvodnění rozhodnutí I. stupně se vztahuje k části označené jako „*K výroku II rozhodnutí*“ (tj. výrok o vině - pozn. NSS), a nikoli k části označené jako „*K výroku III*

rozhodnutí - uložení sankce“. Za řádné posouzení závažnosti správního deliktu nelze považovat ani hodnocení uvedené v bodu 64 rozhodnutí předsedy stěžovatele, tj. „*Výše pokuty se jeví jako přiměřená právě ke konkrétním okolnostem spáchání správního deliktu a namítané tvrzení zadavatele, že spáchaný delikt spadá do kategorie těch méně závažných, považují za odporující prokázanému stavu věci*“. Toto hodnocení je zcela obecné a nekonkrétní, není ani zjevné, jaké konkrétní okolnosti (ty nejsou uvedeny ani odkazem či příkladem) má předseda stěžovatele vlastně na mysli.

[26] Ke způsobu spáchání správního deliktu se dle kasačních tvrzení stěžovatel vyjádřil v bodu 115 odůvodnění rozhodnutí I. stupně [tj. opět v části označené jako „*K výroku II rozhodnutí*“ (tj. výrok o vině) - pozn. NSS], v němž uvedl: „*Pakliže tedy zadavatel v žádném z dokumentů v rámci zadávacího řízení neuvedl způsob, jakým dospěl ke konečnému posouzení zdůvodnění mimořádně nízkých nabídkových cen uvedených uchazečů a vysvětlení nejasností v nabídkách uchazečů, nelze než jeho postup považovat za nepřezkoumatelný a netransparentní, tedy takový, jenž mohl mít v důsledku nedodržení základní zásady zadávacího řízení vliv na výběr nejvhodnější nabídky*.“ Rovněž v tomto případě se jedná pouze o konstatování, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu dotčeného správního deliktu a jakým způsobem tak učinila; k míře jeho závažnosti se stěžovatel konkrétně nevyjádřil.

[27] Jako příliš obecné je třeba vyhodnotit také hodnocení represivní a preventivní funkce pokuty (včetně její horní hranice) v bodech 144 a 148 odůvodnění rozhodnutí I. stupně (bod 25 odůvodnění rozhodnutí předsedy stěžovatele). Rovněž v tomto směru souhlasí NSS se závěrem krajského soudu, že stěžovatel v rozhodnutí I. stupně uvedl, že udělená pokuta má zajistit funkci represivní a preventivní, ale stěžovatel a následně ani předseda stěžovatele nijak nezdůvodnili, na základě jakých konkrétních skutečností dovodili, že tyto funkce zajistí pokuta právě ve výši 9 000 000 Kč (tj. 49,64 % zákonné sazby).

[28] Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí I. stupně neuvádí, proč udělil pokutu právě ve výši 9 000 000 Kč. Stěžovatel pouze konstatoval (bod 146 rozhodnutí I. stupně), že při stanovení výše pokuty vzal v úvahu, že žalobkyně (zadavatelka) při zadávání veřejné zakázky nedodržela zásadu transparentnosti, čemuž nepřispělo ani to, že o uzavření smlouvy o dílo s vybraným uchazečem neinformovala stěžovatele ve stanovené lhůtě. Z části odůvodnění rozhodnutí I. stupně věnované ukládané pokutě však není zjevné, z jakého konkrétního důvodu dospěl stěžovatel k závěru, že je třeba žalobkyni uložit pokutu právě ve výši 9 000 000 Kč. Krajský soud také správně poukázal na skutečnost, že z odůvodnění rozhodnutí I. stupně nevyplývá, jaké skutečnosti měl stěžovatel za polehčující či přitěžující. Ani již uvedenou okolnost, že žalobkyně o uzavření smlouvy o dílo s vybraným uchazečem neinformovala stěžovatele ve stanovené lhůtě, stěžovatel nijak nevyhodnotil; pouze ji konstatoval.

[29] Uvedené pochybení nenapravil ani předseda stěžovatele, který, jak přílehavě uvedl již krajský soud, pouze uvedl, že v případě stanovení výše pokuty byla za přitěžující považována skutečnost, že žalobkyně neinformovala stěžovatele o uzavření smlouvy s vybraným uchazečem ve stanovené lhůtě. Krajský soud ovšem nepřehlédl, že v projednávané věci neinformování stěžovatele o uzavření smlouvy s vybraným uchazečem nijak nesouvisí se závažností spáchaného správního deliktu, způsobem, kterým byl

pokračování

spáchán, okolnostmi jeho spáchání či jeho následky. Tento závěr nezpochybnil ani stěžovatel.

[30] V této souvislosti neobstojí argumentace stěžovatele, že v uvedeném směru je rozsudek krajského soudu vnitřně rozporný. Stěžovatel pouze nerozlišuje mezi rozhodnutím I. stupně (ve kterém skutečně stěžovatel nikde neuvedl, co považuje za přitěžující okolnost) a rozhodnutím předsedy stěžovatele (ten uvedenou skutečnost zohlednil, což rozvedl v bodu 64 svého rozhodnutí – „*mezi okolnosti případu [...] ke kterým při vyměřování pokuty Úřad přihlédl, bylo nedodržení povinnosti Úřadem stanovené usnesením č.j. ÚOHS S214/2011/VZ/95555/2011/530/RNi ze dne 15. 6. 2011*“).

[31] Krajský soud se kritérii, které byly rozhodné pro uložení pokuty žalobkyni, zabýval důkladně a přiléhavě poukázal též na skutečnost, že předseda stěžovatele se ani řádně nevypořádal se všemi námitkami, které žalobkyně uvedla v rozkladu. NSS musí opět souhlasit s krajským soudem, že předseda stěžovatele zejména nijak nevysvětlil rozdílnou výši pokut v této věci a v případech, na které poukazovala žalobkyně v rozkladu. Rovněž tento závěr krajský soud pečlivě odůvodnil s poukazem na rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, čj. 8 As 5/2005-53, podle něhož: „*Jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem.*“

[32] Nepřípadná je dále kasační argumentace stěžovatele, který namítá, že rozhodnutí ve vztahu k uložení pokutě zdůvodnil „*dostatečně logicky a přesvědčivě, když své správní uvážení založil na posouzení skutečnosti, že odpovědnost zadavatele za správní delikt nezanikla*“. Zánik odpovědnosti za správní delikt je jednou z mnoha otázek, které musí správní orgán řešit při posuzování odpovědnosti (viny) za spáchaný správní delikt. Zanikla-li tato odpovědnost, nelze rozhodnout o vině a pochopitelně ani o sankci.

[33] Přes obsáhlost kasační stížnosti nelze přehlédnout, že se v ní stěžovatel nevyjadřuje k závěrům krajského soudu, v nichž mu bylo vytčeno, že se v rozhodnutí I. stupně při ukládání pokuty (stanovení její výše) nedostatečně zabýval ekonomickou situací žalobkyně, ale pouze obecně konstatoval, že „*nelze považovat udělenou pokutu za likvidační vzhledem k výši finančních prostředků, jimiž žalobkyně v rámci svého rozpočtu disponuje*“. Stěžovatel ovšem ve vztahu k výši finančních prostředků, jimiž údajně žalobkyně disponuje, ani neodkázal na žádný podklad, z nichž tato (stěžovatelem nijak nespecifikovaná) výše vyplývá. Rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí předsedy stěžovatele jsou proto i v tomto ohledu nepřezkoumatelná.

[34] Neobstojí ani poukaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2013, čj. 7 As 15/2013-56, který dovodil: „*Jelikož je výsledná výše uložené sankce primárně věcí správního uvážení správního orgánu, omezuje se soudní přezkum pouze na hodnocení, zda je závěr správního orgánu dostatečně odůvodněn a zda nevybočuje z mezí správního uvážení, tj. zda úvahy neodporují právním předpisům, spisu, skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo nejsou jinak vadné. [...] Nelze po správních orgánech očekávat přesné zdůvodnění, proč byla uložena pokuta zrovna ve výši 200 000 Kč, a nikoliv například ve výši 210 000 Kč. Podstatou správního uvážení je, že s ohledem na pestrost možných situací není možné nastavit žádný univerzální vzorec pro výpočet konkrétní výše pokuty. Pokud by tomu tak bylo, zahrnul*

by jej bezesporu zákonodárce přímo do zákona. Z hlediska soudního přezkumu je rozhodné, že výše pokuty byla uložena v zákonném rozmezí a řádně zdůvodněna, bylo přihlédnuto ke všem zákonným hlediskům a úvahy žalované se pohybují v mezích správního uvážení.“

[35] Stěžovatel sice v kasační stížnosti opakovaně zdůrazňuje význam svého správního uvážení, ale nebere v úvahu, že i podle právě citovaného rozsudku toto uvážení nepředstavuje libovůli příslušného správního orgánu. Ba právě naopak, kritéria kladená na správní uvážení jsou poměrně přísná, správní uvážení musí vždy proběhnout ve stanovených zákonných mezích a musí být vždy pečlivě a řádně zdůvodněno. To se v nyní projednávané věci nestalo a odůvodnění rozhodnutí I. stupně, jakož i odůvodnění rozhodnutí předsedy stěžovatele jsou ve vztahu k ukládané sankci (pokutě) přespříliš obecná, povrchní a ve svém důsledku nepřezkoumatelná. Nepříléhavé jsou také odkazy stěžovatele na jím citovanou judikaturu, která naopak podporuje závěry krajského soudu, popř. se týká skutkově odlišných případů.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[37] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ve věci měla úspěch žalobkyně, přísluší jí tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Tato náhrada sestává z nákladů žalobkyně na odměnu zástupce za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, stěžovatel je tedy povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce na náhradě nákladů řízení celkem 4 114 Kč, a to ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. prosince 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu